

ART des d'ara

Pintures d'Alfons Borrell: La íntima poesia del silenci

per Montserrat Carné i Penalva

Quan d'un espai ric en color hi entreveus el silenci, sembla que la pintura -com a tal- esdevingui creadora de mons imaginaris i inesgotables. Sí, m'he deixat seduir per la poesia callada d'un blau precís o d'un rorenc de tímid esclat, per la presència d'una obra sens dubte màgica: la pintura d'Alfons Borrell.

En ella color i forma, tonalitat i espai, silenci i temps ho sentim amb la força del timbre d'una nota. El so i la seva absència es deleix per sortir, per escombrar tot el que és balder. La gràcia està en trobar caliu on no s'hi descriu el foc, a trobar

conflicte on hi existeix un contrast de paper i roba. El temps, en aquest cas, és representat pel moviment d'un pinzell que dubta entre restar sobre el paper o deixar pas a les coses més tangibles: tela, marc, suport... La tria de cada element del quadre sols serveix per poder gaudir d'una impressió més forta: l'abstracció es converteix en essència. I el pintor en mag de l'imaginari.

En aquesta exposició recent a la Sala Negre, he vist clarament una crònica, la presència d'un espai temporal, quasi cronològic, en el que se sentia la narració, no d'una història precisa sinó d'un procés que ha traspassat la pròpia obra. El tema -fins hi tot en l'abstracció- camina paral·lel al "sentir" i a "l'emoció". D'aquesta manera, gràcies a l'ús del·liberat de la matèria Alfons Borrell ens retorna tot el que és immaterial i aconsegueix allò a què aspira tot bon artista: "transformar" i omplir de vida un simple paper en blanc. El blanc a vegades sinònim de repte, altres d'abisme.

I és aquesta lluita aferrissada per la transformació, el que m'han transmès els quadres d'en Borrell, ja que tot fent comparació dels quadres més antics de l'exposició (de 1984) amb els darrers, hi sento a través de l'ús del color, aquest combat per reconquerir un rorenc quasi etèri, però precís, amb la superposició voluntària, ferma i irreductible de retalls d'una roba -si bé amb menys transparències- però que manifesta la voluntat quasi tossuda de que aquesta tonalitat hi ha de ser, malgrat el gris de-mal-temps que s'esmuny en quasi tots els darrers quadres. Aquestes robes ajuden a la composició geomètrica de l'obra, però també marca un límit obert, a pesar de tot, de la pintura com a matèria capaç de transmetre ambient. Com els blaus, verds i vermells que en contrast amb els grisos i negres, ja intensos, compactes o difuminats cavalquen entre el paper més fi o més aspre formant el món pictòric d'Alfons Borrell.

Un món on la representació i la figura resten totalment al marge, però, que amb la intel·ligència d'un bon domini de la tècnica i el suport, sap evocar tot un munt de sensacions i fins hi tot visions subjectives però que hauriem de saber trobar en la natura o dins nostre. Ja que amb tot, la abstracció i la forma geomètrica no fan res més que expressar-nos el que és més essencial, fora de tota il·lustració. Perquè malgrat d'estar dins un món d'evidències som fets de la matèria dels somnis i per tant de la subtilitat.

"La teva pell -palmell de mà- duu escrita la fortuna terral dels mariners: salar-se d'esperes lluents pels horitzons, però amb la mar ben a prop, deixar-se seduir pel lleu defalliment/ de l'ona dolça".

(poema de Pere Xerxa)

MARCS i
MOTLLURES

Errocal

Gràcia, 140, baixos - Telèfon 725 81 42

08201 SABADELL

WATS·ART

Sala d'Exposicions

Sant Pere d'Ullastre, 9

Tel. 714 55 71

CASTELLAR DEL VALLÈS